

Arrest

nr. 202 806 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. TIJINI
Molenstraat 52-54
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. TIJINI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 februari 2012 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest van 20 november 2015 met nummer 156 743 vernietigt de Raad de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 december 2015 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 januari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2002 in België verblijft en dat hij zijn best gedaan heeft om zich te integreren.

Betrokkene haalt aan dat hij in het dagelijkse leven al veel Nederlands geleerd heeft en dat hij zich heeft ingeschreven voor lessen Nederlands die aanvangen op niveau BENT2 06. Betrokkene verklaart ook dat hij vele vrienden en kennissen heeft die zijn aanvraag steunen. Verder verklaart hij dat hij zich wil inzetten om zich in te schakelen op de arbeidsmarkt. Hij legt dan ook een arbeidscontract voor van BVBA Ardennois UN BVBA voor.

Om zijn integratie te bewijzen legt hij volgende stukken voor: een bewijskaart van inschrijving lessen Nederlands, een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands dd 30.09.2009 met vermelding ‘instapniveau Bent2 06 – staat op de wachtlijst bij Open School’, 6 verklaringen met de melding dat betrokkene een vaste klant is, een attest van bekendheid dat betrokkene het Regionaal Open Jeugdcentrum Mechelen bezocht in de periode 2003 – 2008, een arbeidscontract van 06.09.2009 opgesteld door de BVBA L’Ardennois in de hoedanigheid van onderhoudsman.

Wat zijn sociale banden betreft, merken we op dat de bewijsstukken die betrokkene hiervoor voorlegt, met name 6 verklaringen vergezeld van kopies van identiteitskaarten die melding maken dat betrokkene een vaste klant is en een attest van bekendheid van het Regionaal Open Jeugdcentrum Mechelen, onvoldoende zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoende sociale banden heeft in België. Met de getuigenverklaringen toont hij enkel aan dat hij regelmatig als klant deze personen komt bezoeken. Met het attest van bekendheid toont hij enkel aan dat hij het Regionaal Open Jeugdcentrum te Mechelen bezocht maar er wordt niet vermeld waarom hij dit centrum bezocht. Deze elementen tonen dus niet aan dat zijn banden in België nauwer zijn dan de sociale banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zijn tante, van Belgische nationaliteit, in Antwerpen woont en dat hij er regelmatig contact mee heeft. Hij legt als bewijs een identiteitskaart van Mevrouw A.M. voor, van Belgische nationaliteit. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene hiermee niet de familieband aantoonst. Bovendien heeft mevrouw A. zelf een tekst geschreven met de melding dat hij op bezoek komt te [...] Hiermee wordt niet aangetoond dat mevrouw A. en betrokkene familie zijn van elkaar. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Wat zijn kennis van de landstalen betreft, merken we op dat betrokkene enkel een bewijskaart van inschrijving lessen Nederlands en een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands dd 30.09.2009 voorlegt.

Betrokkene toont hiermee aan dat hij de cursus Nederlands BENT2 06 wil volgen. Betrokkene toont echter niet aan dat hij deze cursus ook effectief gevolgd heeft. Gezien de beperkte tijdsperiode dat hij in België verblijft tegenover zijn leeftijd en het feit dat hij op 18jarige leeftijd in België aangekomen zou zijn, mag aangenomen worden dat hij zijn eigen taal nog spreekt. Betrokkene legt alvast niets voor wat doet vermoeden dat dit niet zo is.

Wat zijn werkbereidheid betreft, betrokkene toont dit aan met een arbeidscontract dd 06.09.2009 opgesteld door BVBA L’Ardennois in de hoedanigheid van onderhoudsman. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd 24.01.2011 staat duidelijk vermeld dat Dienst Vreemdelingenzaken

instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest dd 02.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als grond tot regularisatie. Verder dient opgemerkt te worden dat het hebben van een job of inkomen een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Betrokkene kan verder in staat geacht worden om in het land van herkomst eveneens een job te vinden, althans toont hij het tegendeel niet aan.

Betrokkene haalt verder aan dat hij een poging ondernomen heeft tot wettig verblijf en verwijst hiervoor naar het registratieformulier Antwaarps asiel opgesteld op ongekende datum. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit element op zich een grond zou vormen voor regularisatie noch waarom dit element hem zou verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de stappen die betrokkene ondernomen zou hebben om zich te integreren in België, niet opwegen tegenover het jarenlange verblijf in zijn land van herkomst en dus de integratie daar. De integratie in België kan bijgevolg geen grond vormen tot regularisatie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandelingen dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel.

Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19 juli 2009 voorzagen dat er een regularisatie zou worden toegekend, wanneer de betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België kon aantonen en een geloofwaardige poging had ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker heeft zich inderdaad beroepen op deze laatste grond en heeft verschillende stukken bijgebracht om zijn lokale verankering aan te tonen.

Talrijke stukken werden bijgebracht om zijn lang verblijf en goede integratie in België aan te tonen. De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel betwist in de beslissing van 16.02.2012 de goede integratie van verzoeker in de Belgische maatschappij en zijn langdurig verblijf niet, maar brengt in dit verband geen afdoende motivering naar voor waarom deze elementen geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

In de beslissing van 16.02.2012 wordt, wat verzoekers verblijf in België sinds 2002 en zijn elementen van integratie, gesteld:

"Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest nr. 156 743 van 20.11.2015 dat verzoeker correct aangeeft dat verweerder in de beslissing van 16.02.2012 zijn langdurig verblijf in België en de

door hem aangehaalde elementen van integratie niet betwist. De Raad heeft samen met verzoeker vastgesteld dat verweerder deze door hem niet betwiste argumenten niet op afdoende wijze heeft beantwoord, nu hij nalaat te verduidelijken waarom hij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar hij vervolgens poneert dat “Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”

De Raad erkent dat verweerder in het kader van een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst erop dat verweerder aan verzoeker dient te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot toekenning van een verblijfsmachtiging. Verweerder blijft op dit punt in gebreke. Uit de beslissing van 16.02.2012 blijkt enkel dat verweerder van oordeel is dat hij een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat hij zich daartoe niet verplicht acht en dat aangezien hij daartoe niet verplicht is, hij beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Aldus wordt in de beslissing van 16.02.2012 niet gemotiveerd waarom, niettegenstaande het gestelde dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, dat in casu niet het geval zou kunnen zijn en dient verzoeker te worden gevolgd waar hij aanvoert dat de motivering in de bestreden beslissing niet als afdoende is te beschouwen. Aldus kan ook worden aangenomen dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Dus ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft vastgesteld dat het langdurig verblijf van verzoeker in België en de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet worden betwist door verweerder.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart in haar arrest nr. 156 743 van 20.11.2015 de beslissing van verweerder van 16.02.2012 nietig.

Op 09.12.2015 neemt verweerder opnieuw een beslissing.

Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Opnieuw motiveert verweerder in haar beslissing van 09.12.2015 niet waarom niettegenstaande het gestelde dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, dat in casu niet het geval zou kunnen zijn.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing geen redenen, argumenten waarom deze elementen, nl. de goede integratie van verzoeker en zijn langdurig verblijf, geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

Daar verweerder hiervoor geen afdoende motivering naar voorbrengt, kan men niet anders dan besluiten dat verweerder hiervoor geen redenen, argumenten kan geven, anders had ze dit in haar beslissing van 09.12.2015 gedaan.

Maar wat verweerder thans doet is, in tegenstelling tot de beslissing van 16.02.2012 waarbij zij het langdurig verblijf in België en de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet betwist, verandert zij plots het geweer van schouder en betwist zij vooreerst de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en zijn langdurig verblijf.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest nr. 156 743 van 20.11.2015 dat verweerder de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet betwist.

Omdat verweerder geen argumenten, redenen kan geven gaat zij volledig in strijd met haar beslissing van 16.02.2012, waarin zij zelf aangeeft dat verweerder goed geïntegreerd is en hier langdurig verblijft, deze twee elementen betwisten, om zo argumenten en redenen te kunnen vermelden (zie bestreden beslissing).

Verweerder diende rekening houdend met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20.11.2015 een nieuwe beslissing te nemen waarin zij afdoende motiveert waarom de goede integratie van verzoeker en zijn langdurig verblijf geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

Verweerder doet dit echter niet maar verandert wel het geweer van schouder.

Aldus kan besloten worden dat verweerder opnieuw geen argumenten kan voorleggen waarom de goede integratie van verzoeker en zijn langdurig verblijf, geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

En nu verweerder deze argumenten niet kan voorleggen diende verweerder in zijn beslissing van 09.12.2015 aan verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Verweerder handelt opnieuw kennelijk onredelijk. Deze handelwijze is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtzekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel.

De beslissing van verweerder dd. 09.12.2015 is opnieuw niet afdoende gemotiveerd.

Verweerder beschikt weliswaar over een discretionaire bevoegdheid, doch deze handelwijze van verweerder vertoont manifest tegenstrijdigheden en zij schendt daardoor de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtzekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel,...

Een schending van de motiveringsplicht wordt door verzoeker opnieuw aangetoond.

Tevens betwist verweerder in zijn beslissing van 09.12.2015 vooreerst het langdurig verblijf van verzoeker, alhoewel hij dit in zijn beslissing van 16.02.2012 niet betwistte.

Nochtans heeft verzoeker in zijn regularisatieaanvraag een ingevuld registratieformulier van 2006 bijgebracht van Antwerps Asiel. In zijn verzoek tot regularisatie heeft verzoeker aangehaald dat hij heeft deelgenomen aan de regularisatieactie Antwerps Asiel en dat hij daarmee een werkelijke poging had ondernomen om legaal verblijf te bekomen.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel repte in zijn beslissing van 16.02.2012 met geen woord over dit bijgebracht stuk. Meer nog in de beslissing van 16.02.2012 wordt, wat verzoekers verblijf in België sinds 2002 en zijn elementen van integratie, gesteld:

“Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Dus betwiste verweerder het langdurig verblijf van verzoeker sinds 2002 niet.

Dit wordt eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 156 743 van 20.11.2015

Opnieuw argumenteert verweerder niet, zoals gesteld in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.11.2015, waarom het niet betwist langdurig verblijf geen voldoende grond vormt voor een verblijfsmachtiging.

Maar verweerde verandert het geweer van schouder en betwist thans vooreerst het langdurig verblijf.

Verweerder dient niet met deze tegenstrijdigheden af te komen daar zij zelf in haar eerste beslissing het langdurig verblijf van verzoeker en de door hem aangehaalde argumenten van integratie niet betwist.

Verweerder handelt opnieuw kennelijk onredelijk. Deze handelswijze is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtzekerheidsbeginsel., zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel.

Daar verweerder geen argumenten, redenen kan geven diende hij in zijn beslissing van 09.12.2015 een verblijfsmachtiging toe te kennen aan verzoeker.

Verweerder beschikt weliswaar over een discretionaire bevoegdheid, doch deze handelswijze van verweerder vertoont manifest tegenstrijdigheden en zij schendt daardoor de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtzekerheidsbeginsel., zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel,...

Een schending van de motiveringsplicht wordt door verzoeker opnieuw aangetoond.

Dat bijgevolg de beslissing dd.09.12.2015 opnieuw niet afdoende is gemotiveerd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Hierbij werd gemotiveerd waarom de aangevoerde integratie geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden. Zo wordt over de overgemaakte bewijsstukken aangaande de sociale banden in België gesteld dat ze onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker voldoende sociale banden heeft in België. Evenmin tonen ze volgens de verwerende partij aan dat “*zijn banden in België nauwer zijn dan de sociale banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst*”. De verwerende partij wijst er verder op dat verzoekers kennis van de landstalen en meer bepaald van het Nederlands beperkt is. Zij herinnert er verder aan dat verzoeker zijn werkbereidheid heeft aangetoond met een arbeidscontract van september 2009 maar dat zijn aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart B in augustus 2011 geweigerd werd. De verwerende partij preciseert in dit verband nog dat het hebben van een job of inkomen een basisvoorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden en is van oordeel dat verzoeker in staat kan worden geacht om in zijn land van herkomst eveneens een job te vinden. Inzake verzoekers poging om een wettig verblijf te verkrijgen, wijst verweerder erop dat verzoeker met deze poging – die wordt gestaafd met een registratieformulier “*Antwerps Asiel*” – niet aantoonde waarom dit element op zich een grond zou vormen voor regularisatie, noch waarom dit element hem zou verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland. Er wordt ten slotte opgemerkt dat de stappen die verzoeker heeft ondernomen om zich te integreren in België, niet opwegen tegen het

jarenlange verblijf in zijn herkomstland en dus de integratie aldaar. Verweerder concludeert dat de integratie in België dan ook geen grond tot regularisatie kan vormen. Verzoeker toont niet aan dat de voormelde motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

2.4. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. In casu oordeelde verweerder dat er geen redenen zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. Waar verzoeker vooreerst aangeeft zijn verblijfsaanvraag te hebben gestoeld op de instructie van 19 juli 2009, benadrukt de Raad – zoals verzoeker ook zelf beaamt – dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze instructie is derhalve met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen. Verzoeker kan zich hier niet langer op beroepen. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. Verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangevoerde integratie in de Belgische maatschappij is voornamelijk geënt op een vergelijking van de in het kader van huidige verblijfsaanvraag eerder getroffen ongegrondheidsbeslissing van 16 februari 2012 met de thans bestreden beslissing. Hij schetst de omstandigheden van de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 6 februari 2012, waarin zijn langdurig verblijf en integratie niet werden betwist, en van het arrest van de Raad van 20 november 2015 met nummer 156 743, waarin deze eerdere ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd. Hij verduidelijkt dat in voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld dat *“in de beslissing [d.i. de beslissing van 16 februari 2012] niet wordt gemotiveerd waarom, niettegenstaande het gestelde dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, dat in casu niet het geval zou kunnen zijn.”* Verzoeker geeft aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelt, waar hij thans in het kader van de bestreden beslissing *“plots het geweer van schouder [verandert]”* en de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf betwist.

2.9. De eerder getroffen ongegrondheidsbeslissing van 16 februari 2012 werd vernietigd door de Raad. Het houdt dus in dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker van 19 november 2009 terug open valt. De verwerende partij is bij de beoordeling ervan niet gebonden door een beoordeling van verzoekers aanvraag die zij eerder heeft gemaakt maar die werd vernietigd. Het staat haar vrij om haar discretionaire bevoegdheid opnieuw ten volle aan te wenden. De verwerende partij kan niet worden beticht van een tegenstrijdige handelwijze of van een handelwijze die strijdig is met de opgeworpen geschonden geachte beginselen van bestuur indien ze dat doet. Het enige dat verwerende partij niet vermag te doen is verzoekers aanvraag beoordelen op een wijze die eerder werd vernietigd door de Raad. Verwerende partij mocht dus niet opnieuw aangaande verzoekers elementen van integratie stellen, *“Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”* Dat is in casu niet gebeurd, zodat geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 20 november 2015 kan worden vastgesteld.

2.10. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze concreet ingaat op de overwegingen die thans in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen aangaande zijn integratie en verblijf in het Rijk, zodat hij de gedane beoordeling ervan ook niet aan het wankelen brengt. Verzoeker staart zich ten onrechte blind op de eerder door de verwerende partij getroffen beslissing van 6 februari 2012 en het vernietigingsarrest van de Raad en is ten onrechte van oordeel dat verwerende partij opnieuw geen argumenten kan voorleggen waarom zijn goede integratie en langdurig verblijf geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

2.11. Waar verzoeker nog verwijst naar het ingevulde registratieformulier van *“Antwerps Asiel”*, als staving van zijn werkelijke poging om een legaal verblijf te bewerkstelligen, wijst de Raad erop dat hiermee in de bestreden beslissing rekening werd gehouden. Verweerder oordeelde meer bepaald dat verzoeker hiermee niet aantoonde waarom dit element op zich een grond zou vormen voor regularisatie, noch waarom dit element hem zou verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker gaat ook hier niet concreet op in. De Raad ziet verder niet op welke wijze de onwettigheid van de thans bestreden beslissing kan worden aangetoond door verzoekers betoog dat over voormeld registratieformulier met geen woord werd gerept in de ongegrondheidsbeslissing van 16 februari 2012.

2.12. Waar verzoeker de schending opwerpt van *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur”* laat hij na te duiden welke andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur

geschonden werden door de bestreden beslissing dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA